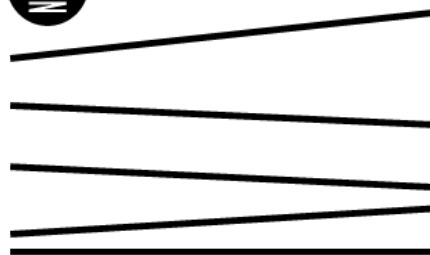

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Martensen, H.; af H. Martensen.

Prædiken holdt i Christiansborg Slotskirke paa
5te Søndag efter Hellig Tre Konger, Søndagen
før Biskop Dr. Mynsters Jordefærd

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. A. Reitzel, 1854

Fysiske størrelse | Physical extent:

16 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Prædiken

holdt i

Christiansborg Slotskirke

paa 5te Søndag efter Hellig Tre Konger,

Søndagen før

Biskop Dr. Mynsters Børdefærd.

Af

Dr. H. Martensen.

Kjøbenhavn.

C. M. Reitzels Bo og Arvinger.

1854.

603.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 6 8°

1 1 06 0 8 02902 5

+Rex

Prædiken

holdt i

Christiansborg Slotskirke

paa 5te Sondag efter Hellig Tre Konger,

Sondagen for

Biskop Dr. Mynsters Jordefærd.

Af

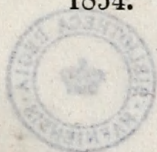
Dr. H. Martensen.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

Frühling

1. Teil

Christiansburg Statistik

von der Commission der Statistiken

Christiansburg

Bücher Dr. Augustus J. J. J.

Dr. J. J. J.

Christiansburg

Dr. J. J. J.

Christiansburg

Du den store Overhyrde! som har givet din Kirke den Forjættelse: Jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende; Du som har sagt: Jeg kjender Mine og jeg kjendes af Mine, og mine Jaar høre min Røst, den Røst, som taler til os gjennem de Tjenere, de Sandhedsvidner, Du opvækker Dig paa Jorden; see vi bede af inderste Hjerte: Vedbliv at opfylde dine Forjættelser paa os! Bliv hos med din Sandheds Aand, din Trostens Aand! Bliv hos os ogsaa i denne Time, da Sorgens Skygger omspænde vore Hjerter, at de veemodige Grindringer, som nu opfylde vore Hjerter, maae worde forklarede i dit Ords det trostefulde Lys, til Bestyrkelse i Troen og Haabet, til Bestyrkelse i den Kjærlighed som bliver! Amen.

Text. Hebr. 13, 7. 8.

Kommer Eders Veiledere ihu, som have forkyndt Eder det Guds Ord; og naar I betragte Udgangen af deres Vandel, da efterfølger deres Tro. Jesus Christus er igaar og idag den Samme, ja til evig Tid!

Kommer Eders Beiledere ihu, som have forkyndt Eder det Guds Ord! Saaledes siger en Apostel til Menigheden, og naar jeg nu henvender dette Ord til denne forsamlede Menighed, imødefommer jeg da ikke den Stemning, i hvilken vi idag ere opgangne til dette Huus? Kommer Eders Beiledere ihu, som have forkyndt Eder det Guds Ord! Svarer det ikke i vort Jnderste gjennem Beemod og Savn: Vi komme dem ihu, og isærdeleshed komme vi nu ham ihu, den ærværdige, elskede, dyrebare Lærer og Beileder til Guds Rige, som nu er bortfaldt fra denne jordiske Menighed, indgangen i de evige Boliger, for at annamme Retfærdigheds Krone, som er henlagt for ham og alle dem, som have elsket vor Herres og Frelseres herlige Aabenbarelse. Vi komme ihu, hvad han i mere end et halvt Aarhundrede har været ikke blot for en enkelt Menighed, men for den hele Kirke i vort Fædreland, for Land og Folk; og vi vide det, at trindtomkring i Landet, trindtomkring i Menighederne, i Husene, hvor hans Røst fandt Bei og Indgang, ja ogsaa udenfor vort Fædrelands Grændser, er hans Ihukommelse i Taknemmelighed, i Velsignelser. — Men vi, mine Venner, vi — vistnok kun en lille Kreds i Forhold til den store, som velsigner hans Minde — vi som her Søndag efter Søndag søgte vor Opbyggelse, deltog i det samme Menighedsliv, vi komme dog i en særegen Betydning ihu, hvad han har været for os, for denne enkelte Menighed, hvor det var hans stadige Glæde at forkynde Guds Ord, hvor han endnu for ikke længe

fiden, i Julens hellige Høitid, skjøndt alderstegen, dog i Aandens fulde Kraft, ja i prophetisk Kraft, taledede de Ord til os: „Hvor ofte vilde jeg forsamle Eder!“ taledede om Guds store og hellige Naadefald til os, fuld af Takksigelse for den Naade, som os er skjænket af Gud. „Hvor ofte vilde jeg forsamle Eder!“ Ja elskede, dyrebare Lærere, Fader! Du har mange gange forsamlet os til din Herre og Frelser, din og vor eneste Midlers og Saliggjörers Samfund, at vi der maatte finde Hvile for vore Sjæle, maatte føle og fornemme, at i Herrens Samfund er der godt at være! Nu skulle vi ikke mere høre din Røst, ikke mere see din ædle, ærværdige Skikkelse iblandt os, nu føle vi det dybe, det store Savn! Dog stille, vort bedrøvede Hjerte — lader os lytte til Apostelens Ord i de hellige Skrifter, der ikke siger: Kommer Ederes Veiledere ihu med Sorg og Klage, men siger til os: Betragter Udgangen af deres Vandel og efterligner deres Tro, den Tro i hvilken de levede og døde, den Tro, at Jesus Christus er den samme igaar og idag og i al Ewigheid! Jesus Christus, igaar og idag den samme, og i al Ewigheid! Var det ikke denne Tro, i hvilken ogsaa denne Mand levede og døde, denne Tro, til hvilken han altid viste os hen under dette Livs Ubestandighed og skiftende Skjæbner? Saa lader os da nu efterligne hans Tro, søge den Trost, til hvilken han selv altid veiledede os, at hans Ihufommelse iblandt os i Sandhed maa være til Opbyggelse! Lader os formane os selv, idet vi sige: Efterligner de sande Veiledere, de rette Sandhedsvidners Tro!

Efterligner de sande Vidners Tro! Fra den Mand, hvis dyrebare Minde opfylder vort Hjerte, føres vor Tanke tilbage til den hele Række af Sandhedens Vidner, der ligesom en hellig Kjæde strækker sig igjennem Tiderne fra Apostlenes Dage indtil vore Dage. Men Alle samstemme de i Vidnesbyrdet: Tiderne vegle og skifte, men Jesus Christus er igaar og idag den samme og i al Ewighed; denne Verdens Viisdom, og denne Verdens Riger omskiftes og ældes, men Christi Viisdom og Christi Rige bliver evindelig! I denne hellige Kjæde af Sandhedsvidner var ogsaa vor hedengangne Lærer et tjenende Led til Guds og Faderens Ære; og Troens Vidnesbyrd, hvor førte han det ikke iblandt os i Aands og Krafts Beviisning! Den Tid, i hvilken han først fremstod til at prædike, var en øde, ufrugtbar Tid, da den herskende Tænkemaade var fremmedgjort baade for Guds Lov og Evangelium. Istedetfor Samvittighedens Lov med de alvorlige Fordringer, herskede en slap, en jordist Lyksalighedslære, der kun vilde give Menneskene en Anviisning til at blive lykkelige paa Jorden, til at forlyste sig ved Livets Overflade, uden at spørge om Livets Grund, dets Maal og Hensigt, uden at spørge: Hvorfra og hvorhen? Istedetfor Christi det underfulde Kjærlighedsevangeliium med Vidnesbyrdet om Synd og Naade, lod i Templerne en menneskelig Viisdoms visne Tale, der flammede sig ved Christi Evangeliums Fylde, kun vilde anstille menneskelige Forstandsbetragtninger, eller fremkalde flygtige Følelser og Rørelser, men intet Svar havde paa Menneskehjertets det

inderste Spørgsmaal: Hvad skal jeg gjøre for at blive salig? Da fremstod denne Mand til at prædike i vort Folk, først i en stille Landsbykirke, hvorfra hans Røst snart trængte igjennem til Landets forskjelligste Egne. Da begyndte han med at foreholde den blodagtige Slægt Lovens og Samvittighedens Alvor, foreholdt dem Billedet af Johannes den Døber, der beredte Herren Bei ved Omvendelsens Prædiken, Billedet af et Liv, som i Selvprøvelse og indadvendt Betragtning stiller sig selv, ikke under Kjødets og Verdens, men under Guds Villies Lov, Billedet af den Sjælsstyrke, som er fornøden, naar et Menneske skal bestaae i Livets Strid. Men da foreholdt han ogsaa Menneskene Billedet af den Frelser, fuld af Naade og Sandhed, paa hvem Johannes pegede hen, den Frelser, hvem han selv havde søgt og fundet gjennem sit Livs de indvortes Kampe, søgt og fundet gjennem stille Granskning og Prøvelse, men ogsaa gjennem Hjertets den svære Strid, uden hvilken Ingen i Sandhed finder Christi Fred. Da lode atter igjennem hans Røst de dybe Toner om en Midler mellem Gud og Menneskene, en Midler, som er kommen for at opsoge og frelse det Fortabte, og som igaar og idag er den samme med sit Naadefald: Kommer til mig Alle I som lide Noie og ere besværede, jeg vil give Eder Hvile! Da lød det atter iblandt os: Veiret blæser hvorhen det vil og Du hører dets Susen, men du veed ikke hvorfra det kommer eller hvorhen det gaaer; saaledes er det med Hver, som er født af Aand! Da lød atter gjennem hans Røst — og snart efterfulgtes han af Andre — Evan-

geliet om den forsfæstede, opstandne Frelser, der har bragt Liv og Uforfrænkighed for Lyset, lod saa indtrængende, saa alvorligt formanende, og dog saa mildt, saa fjærligt, opvækkende alle bedre Følelser i de Hørendes Hjerter, lod i den modne, den besindige Viisdomstale, og dog saa varmt fremstrømmende af det rige, det bevægede Hjertes Fylde. Og vi vide det, i mere end et halvt Aarhundrede har denne Røst nu lydt iblandt os, og Vidnesbyrdet blev altid kraftigere, mere fuldttonende, inderligere, rigere, som vi endnu for ikke længe siden hørte det i Julens hellige Høitid, fra dette Sted: „Hvor ofte vilde jeg forsamle Eder!“ Ja vi vide det, at Mange i vort Fædreland ere ved ham blevene forsamlede til Christi Menighed, og Mange af de Hensøvede, som for længe siden ere gangne ham forud, og Mange af de Aulevende ere der, i hvis Hjerte Troen paa Christi Evangelium først er bleven vaft og befæstet ved denne Røst. Og jeg veed det, ogsaa i denne Forsamling ere der de, der ville vidne det hver for sig: Ogsaa i dette Hjerte, ogsaa i mit Hjerte blev Troen paa Christi Evangelium vaft ved denne Røst! O rige Belsignelse, som et enkelt Menneſte ved Guds Naade kan bringe Mange blandt sine Brødre; o rige Belsignelse, der minder os om Ordet: Lærerne skulle skinne med Glands paa den udstrakte Befæstning, og de som have veiledet Mange til Retfærdighed, som Stjerner evindeligt!*) Det var en

*) Daniel 12, 3.

øde, ufrugtbar Tid, da han først fremstod til at prædike i vort Folk. Men ikke blot i Henseende til det Hellige, men i Henseende til Alt hvad der var Godt og Priseligt og Skjont, dannedes der nu en ny Tid, idet der samtidigt med ham opvæktes en Kreds af store og ædle Aander i vort Fædreland, af hvilke Enhver udførte sin beskiftede Gjerning til Livets Forryngelse og Gjenfødelse! Den er nu afløben denne Tid, de Store og Herlige i Folket drage bort den Gne efter den Anden, og den Overgangens og Oplosningens Tid, i hvilken vi leve, er kun en første Beredelse til en ny Tilfommelse af Aandens Rige. Men naar vi da see tilbage til de Herlige, som i forskjellige Henseender have været vore Lærere, Forbilleder, Veiledere, da lader os dog fremfor Alt lægge det paa Hjerte: Kommer Ederes Veiledere ihu, som have forkyndt Eder det Guds Ord, som bliver evindeligt, naar al Menneskens Herlighed visner som Markens Blomst; betragter Udgangen af deres Vandel og efterligner deres Tro! Saa lader os da ogsaa efterligne denne Mands Tro. Thi visseelig, hvad end de nye Tider monne bringe, hans Tro, og hans Prædiken om Jesus Christus igaar og idag den samme, vil aldrig blive forældet. Lader os efterligne hans Tro, thi den var ikke blot i Ord og Bekjendelse, men i Gjerning og i Sandhed, var i den gode Hyrdes Kjærlighed, der ikke flyede som Reiesvenden, naar Ulven kom, men altid var beredt til at opoffre sig for Menighederne, bekymret for deres Vee og Vel, baade under de aandelige og under de timelige Farer. Og kunne vi end ikke

ligne ham i de store, de overordentlige Gaver, saa lader os dog ligne ham i Trofæb, i Bestandighed. Thi visselig, han var ikke som de, der begynde i Aanden, men ende i Kjødet, ikke som de, der begynde i Midfærthed og brændende Jær, og derefter ende i Lunkenhed og Verdslighed. Nei, i hans Liv var der en, vistnok stille, men vedvarende Fremvægt i Visdom og Raade, altid inderligere, altid nærmere blev han forenet med sin Herre og Frelser, hvis Hyrdeevangelium mere og mere sammensmeltede med hans, Bæsen, med den Frelser, som har sagt: Jeg kjender Mine og jeg kjendes af Mine! Og derfor var jo ogsaa hans høie Alderdom gjennemlyst af det evige Livs uforfrænkkelige Ungdom og Kraft, og det prophetiske Ord har sin Anvendelse paa ham: De Unge skulle blive trætte og vansmægte; men de som forvente Herren, skulle faae ny Kraft; ja de skulle opfare med Binger som Dræne*)! Denne Tro, mine Venner, maatte vi efterligne den!

Tiderne vegle og skifte, men Jesus Christus er den samme igaar og idag og i al Evighed. Denne Bevidsthed skulle vi oplive i vore Hjerter. Men da skulle vi ogsaa oplive den Bevidsthed: Lærerne, Sandhedens Vidner i Christi Kirke vegle og skifte fra Slægt til Slægt, men Christi Evangelium er igaar og idag det samme, skjøndt det prædikes med forskjellige Tunger; og Christi Aand er igaar og idag den samme, skjøndt den virker gennem forskjellige Redskaber! Denne Bevidsthed trænge vi just nu til at oplive i os, til vor Trøst

*) Ef. 39, 30. 31.

og vor Dpreisning, at vi, under denne vor store Sorg, dog maae holde fast ved den Forvisning, at den Sag, for hvilken han levede og virkede, Christi Evangeliums hellige Sag, ogsaa fremdeles skal og maa have Fremgang iblandt os, og at Guds Ord ogsaa fremdeles skal være vor Opbyggelse, vor Trøst, vor Glæde. Ja, vel veed jeg det, siger det af min inderste Følelse: Saaledes, i denne særegne Begavelse, i denne uforglemmelige Eiendommelighed, skulle vi fra nu af ikke mere høre Christi Evangelium iblandt os, skulle ikke mere høre det igjennem hans ærværdige Røst, ærværdig allerede derved, at det var den, vi hørte fra Barndommens Dage, den, der allerede i den Unges Hjerter vakte Urefrygtens og Fromhedens Følelser. Saaledes skulle vi ikke mere høre Ordet, som naar han taledes til os om Troen paa den levende Gud og det faderlige Forsyn, om Bønnen i Jesu Navn, hvilken han kjendte af et langt, et prøvet Livs Erfaring, tændte Bønnens Flamme i vore Hjerter. Saaledes skulle vi ikke mere høre Ordet, som naar han taledes om den Genbaarnes Herlighed, fuld af Naade og Sandhed, fulgte Herren paa hans Vandringer ved Genesareths Bredder, fulgte ham paa Lidelfernes Vej ind i den Nat, der han blev forraadt, ind i Gethsemanes Skygger; eller naar han satte sig under Christi Kors, og derfra saae ud i Verdens Bevægelser, ud over Menneskenes urolige Higen og Tragten, og da overveiede i sit Hjerter, hvad det vil sige, at Kristus er hengiven for vore Overtrædelser. Saaledes skulle vi ikke mere høre Ordet, som naar han taledes til os

om Herrens Opstandelse fra de Døde, om det tilkommende Liv og den tilkommende Verdens Kræfter, om de evige Bø-
liger, hvor Christus er gangen forud til at berede os Sted,
hvor vor Tro skal gaae over i Beskuelse; og var det
os ikke stundom, naar han taledes om det tilkommende Liv,
som var der allerede i hans Sjæl en høiere Beskuelse, i
hvilken han saa Himlen aaben? Saaledes skulle vi ikke
mere høre Ordet; men, mine Venner, vilde det da være at
efterligne hans Tro, dersom der nu vare de, der i Mismod,
i Forsagthed vilde sige, at efterdi de nu ikke mere kunne
høre Forkyndelsen fra hans Læber, saa kunne de ikke mere
finde nogen ret Opbyggelse i Guds Ord, ja saa kan
Christi Evangelium selv ikke mere have den rette Kraft for
dem? Lader os dog komme det ihu: Lærerne i Christi
Kirke gaae bort, naar de have udrettet deres Grinde fra
Herren, men Christi Evangelium bliver, skjøndt det prædikes
med forskjellige Tunger, og Christi Aand bliver, skjøndt den
virker gennem forskjellige Redskaber og Gaver. Lader os
efterligne den Lærers Tro, som altid lærte os, at Christi
Evangelium maa have en ustandselig Fremgang paa Jorden,
og at Herren derfor til enhver Tid vil udruste sig Redskaber
til sin Menigheds Opbyggelse, altid lagde os paa Hjerte,
at det i Sandhed Frelsende og Saliggjørende, det ene For-
nødne, det er ikke i de større eller ringere Gaver hos Her-
rens Tjenere, det er i Herrens Ord og Aand alene, som
aabenbarer for de Umyndige, hvad der er skjult for de
Vise og Forstandige, og kan virke sine Gjerninger selv

gjennem de skrøbeligste Redskaber, efterdi Riget og Magten og Vren er Guds alene! Ja var dette ikke hans Vidnesbyrd iblandt os? Og viiste han os ikke altid hen til den store Overhyrdes Forjættelse, med hvilken Apostlene bleve udsendte til at prædike Evangelium: Jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende! Denne Forjættelse, lader os holde den fast til vor Trost og vor Dpreisning! Thi Apostlene døde, da de havde fuldbyrdet deres Grinde, men Herren blev med Ordet og Aanden og de hellige Sacramenter; Herren blev og udrustede sig nye Disciple, og saaledes vedblev Sendelsen fra Slægt til Slægt, skal vedblive til Dagens Ende. Og lader os mindes Forjættelsen, hvilken Herren allerede gav sin Menighed under det Gamle Testamente: Min Aand som er over dig, og mine Ord, som jeg har lagt i din Mund, skal ikke vige fra din Mund eller fra dine Børns Mund eller fra dine Børnebørns Mund, siger Herren, fra nu af og indtil evig Tid! *) Denne Tro, lader os efterligne den, forvissede om, at Herren, som er riig nok for alle dem, som ham paakalde, ogsaa fremdeles vil give os sin Aands, sit Evangeliums Gave, ogsaa fremdeles vil udsende Arbeidere til sin Høst!

Og nu lader os opløste vore Hjerter til den Høieste, som bedrovede og dog glade, som sørgende og dog taksigende, idet vi sige af Hjertet: Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet! Thi skulde vi retteligen kunne komme

*) Ef. 59, 21.

vor elskede Lærer ihu, uden at takke Lysenes Fader, fra
 hvem al god og fuldkommen Gave kommer, og som altid
 giver os sine bedste Gaver gennem de Menneſker, hvilke
 han udruster med ſin Aand! Ja til dig vor Gud, vor
 Herres Jeſu Chriſti Fader, og til dig Du Menighedernes
 Herre, ſtore Overhyrde, ſom igaar og idag er den ſamme
 og i al Ewigheid, opløſte vi vore Hjerter, ſige i vor Sorg,
 vort ſtore Savn: Tak o Fader i Himlen! for Alt hvad
 Du gav os i ham! Tak for det lange Liv, Du ſkjænkede
 ham paa Jorden, idet Du tillige lagde ham den hellige
 Drift i Sjælen: Det bør mig at arbejde medens det
 er Dag, der kommer en Nat, da Ingen kan arbejde!
 Og Dagen var lang, og han arbejdede den lange, den
 indholdsrige Dag uden at blive træt, idet Du forundte ham
 at bevare Aandens Kraft indtil det Sidſte, uovervunden af
 den legemlige Indſtrængning. Tak for det ſtore, det rige
 Dagværk, Du gav ham at udføre! Tak for Lyſet i hans
 Tanke, for Ordet og Vidneſbyrdet paa hans Tunge, for
 Formaningen, for Troſten. Tak for det rige Hjertes Fylde,
 for den milde, indtrængende Røſt, og for den ædle,
 ærværdige Skikkelse, hvori der var en Afſglands af Aandens
 Reenhed og Høihed, et Vidneſbyrd om, at ſelv dette for-
 frænkkelige Legeme er beſtemt til at være et Tempel for
 din Aand! Og fremfor Alt, Tak o Fader! fordi han ikke
 blot vidnede med Ord og Tunge, men i Gjærning og Sand-
 hed, fordi ogſaa hans Liv var os en uforglemmelig, en
 opbyggelig Lære, til Bekræftelse for det indvortes Menneſke,

og nu er bleven os en styrkende Grindring, til hvilken vi ofte ville see tilbage under vort Livs Vandring. Og idet vi takke for Alt hvad han ved Guds Naade har virket for Christi Kirke, for Christi Menigheder i vort Fædreland, for Land og Folk, da takke vi ogsaa for Alt hvad han i Stilhed har været for saa mange Enkelte iblandt os, for hvilke han var en Støtte, et Tilhold med Raad og Daad. Thi Mange Enkelte ere der, som nu maae sige, at med hans Bortgang udslyktes et Lys for dem, til hvilket de pleiede at see hen, naar de søgte Beroligelse, Trøst, Hjælp, Raad under deres Livs Forviklinger og Ekjæbner. Du gav o Herre! Du tog, dit Navn være lovet! Vi takke dig vor Gud, men da føle vi ogsaa, at der er saa Meget, hvorom vi have at bede. Men i denne Time ville vi indeslutte Alt i Bønnen for den Sag, til hvilken han havde viet sit Liv, Bønnen for Christi Evangeliums Sag iblandt os, ville samle det Alt i den Bøn: Tilkomme dit Rige! Ja tilkomme dit Rige vor Gud og Fader, det komme til os gennem Sorg og Glæde, gennem Fylde og Savn! Og lad det fremdeles opfyldes i vort Land og i vort Folk hvad vi bede i vor Psalme:

Giv din Kirke Mænd og Fædre,
 Som er dig og Sandhed tro,
 Før os Alle til det Bedre,
 Alinten visne, Hveden groe!

Ja denne Bøn, den worde et fortrosthingsfuldt Ja og Amen i vore Hjerter!

Snart oprinder Dagen, da den danske Menighed, det danske Folk skal begrave sin Lærer, En af dem, der kun sjældent fremstaae i Folkens Midte. Men Gud være lovet, Mange af Folket ville samles om hans Baare i Opstandelsens Haab, det Opstandelseshaab, hvilket han ved Guds Kraft har vaakt i mange Hjerter. Saa ville vi da ogsaa troe paa den Opstandelseskraft, som er i ethvert Aandens og Tankens og Ordets det gode Sædekorn, som blev saaet i Christi Tro, i Christi Kjærlighed og Bestandighed, ville troe derpaa, idet vi bekjende, at den opstandne Jesus Kristus, Menighedens Herre og Hoved er igaar og idag den samme og i al Ewigheid. Fredens Gud, som udførte fra de Døde, Faarenes store Hyrde, vor Herre Jesum, Fredens Gud som har henlagt Vrens den ubesmittelige og uforvisnelige, uforfrænkkelige Krands for Alle dem, som have elsket hans herlige Aabenbarelse, han berede os, han virke i os efter sin Villies Velbehagelighed! Ham være Vre og Priis i Menigheden, i Ewigheders Ewigheid! Amen.

Bianco Lunos Bogtryfferi.